

the 1990s, the number of people in the world who are under 15 years of age is expected to increase from 1.1 billion to 1.5 billion.

There are a number of reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of children born to each woman has increased. This is due to a number of factors, including the fact that women are now having children at a younger age, and that there are more children surviving to adulthood.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

There are a number of other reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of people who are migrating to other parts of the world has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now moving to other parts of the world in search of better opportunities.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

There are a number of other reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of people who are migrating to other parts of the world has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now moving to other parts of the world in search of better opportunities.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

There are a number of other reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of people who are migrating to other parts of the world has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now moving to other parts of the world in search of better opportunities.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

There are a number of other reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of people who are migrating to other parts of the world has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now moving to other parts of the world in search of better opportunities.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

There are a number of other reasons why the world's population is growing so rapidly. One of the main reasons is that the number of people who are migrating to other parts of the world has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now moving to other parts of the world in search of better opportunities.

Another reason why the world's population is growing so rapidly is that the number of people who are surviving to old age has increased. This is due to a number of factors, including the fact that people are now living longer, and that there are more people surviving to old age.

NATHANIEL HAWTHORNE • **Kırmızı Leke**

The Scarlet Letter

İletişim Yayınları 3458 • İletişim Klasikleri 174

ISBN-13: 978-975-05-3695-3

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYANLAR Güneş Akkor, Barış Özkul, Zeynep Sarıfakıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Hugues Merle, “Kırmızı Leke”, 1861

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

NATHANIEL HAWTHORNE
Kırmızı Leke

The Scarlet Letter

ÇEVİREN
Can Erhan Kızmaz

HENRY JAMES'İN SONSÖZÜYLE

NATHANIEL HAWTHORNE 4 Temmuz 1804'te ABD'nin Massachusetts eyaletindeki Salem şehrinde doğdu. Bir gemi kaptanı olan babasını henüz 4 yaşındayken sarıhumma hastalığından kaybetti. Küçük yaşta ayağından ciddi bir sakatlık geçirdiği için hareketsiz kaldı ve ilköğrenimini evde tamamladı. 1821'de Bowdoin College'a kaydoldu ve okulda geleceğin ABD başkanlarından Franklin Pierce ile arkadaş oldu. İlk romanı *Fanshawe: A Tale* 1828'de isimsiz olarak yayımlandı, ilk öyküleri 1830'da *Salem Gazette*'te çıktı. *American Magazine of Useful and Entertaining Knowledge* dergisinde editörlük yaptığı yıllarda *Twice-Told Tales* (1837) adlı öykü kitabını yayımladı. Boston Gümrük Merkezi'nde tartı ve ölçüm memuru olarak çalışmaya başladı (1839). Sophia Peabody ile evlendi ve çift Concord'daki The Old Manse'a yerleşti. Bu yıllarda *Mosses from an Old Manse* adlı ünlü öykü derlemesini (1846) ve *Kırmızı Leke* (1850) romanını yayımladı. *Kırmızı Leke*'yle birlikte ABD çapında tanınan bir yazar haline geldi. En verimli olduğu 1850'lerde *Yedi Çatılı Ev* (1851), *A Wonder-Book for Boys and Girls* (1851), *The Snow Image* (1852), *The Blithedale Romance* (1852), *Tanglewood Tales* (1853) gibi eserlerini peş peşe yayımladı. 1853'te ABD'nin Liverpool elçisi olarak İngiltere'ye gitti. 1857'de elçilik görevinden ayrılmış iki aylığına Londra'ya geçti; ardından Fransa ve İtalya'ya seyahat etti. İtalya'da yazmaya başladığı *The Marble Faun* 1860'da yayımlandı. *Dr. Grimshawe's Secret* ve *Septimius Felton* adlı kurmaca kitaplarını yazmaya başlasa da sağlığı elvermediği için tamamlayamadı. Yayımlanan son kitabı olan *Our Old Home* (1863) adlı seyahatnamesinin ardından 1864'te ABD-New Hampshire'da vefat etti.

İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER.....	7
KRONOLOJİ.....	13

Kırmızı Leke

Gümrük Binası	
"KIRMIZI LEKE'YE" GİRİŞ YAZISI.....	29
I. Hapishane Kapısı	71
II. Pazar Alanı	73
III. Tanıma	83
IV. Görüşme	93
V. Hester'ın Dikiş İğnesi	101
VI. İnci	111
VII. Vali'nin Konağı	121
VIII. Küçük Cin ve Papaz	128

IX.	Hekim	138
X.	Hekim ve Hastası	148
XI.	Kalbin İçi	158
XII.	Papazın Gece İbadeti	165
XIII.	Hester'ın Başka Bir Yönü	177
XIV.	Hester ve Hekim	186
XV.	Hester ve İnci	193
XVI.	Ormanda Yürüyüş	200
XVII.	Papaz ve Cemaatinden Biri	207
XVIII.	Güneş Işığı Taşkın Sel Gibi Akar	217
XIX.	Çocuk Dere Kenarında	224
XX.	Papaz Bir Labirentin İçinde	232
XXI.	New England'da Bayram	243
XXII.	Tören Alayı	252
XXIII.	Kırmızı Lekenin İşşası	263
XXIV.	Sonuç	272
SONSÖZ		
HAWTHORNE / HENRY JAMES		279

THE
SCARLET LETTER,

A ROMANCE.

BY
NATHANIEL HAWTHORNE.

BOSTON
TICKNOR, REED, &
M DCCC I

*Kırmızı Leke'nin
ilk baskısının ve resimli
baskısının kapakları.*

Kırmızı Leke

Gümrük Binası

“KIRMIZI LEKE’YE” GİRİŞ YAZISI

Okurlarıma hitap ederken hayatım boyunca ikinci kez kendimi anlatmaya yönelik bir dürtüye kapılmam –şöminenin başında, yakın dostlarıma bile kendimden ve işlerimden bahsetmeye eğilimli biri olmasam da– biraz dikkat çekici bir şeydir. İlki bundan üç ya da dört yıl önce, Old Manse’te derin bir huzur içinde geçirdiğim hayatımın tasvirini –ne hoşgörülü okurun ne de münasebetsiz yazarın aklına getirebileceği türden bir özür ve neden olmadan– okura sunma lütfunda bulunduğum zaman gerçekleşmişti. Şimdi de –ilkinde, hak ettiğimin çok ötesinde, bir-iki dinleyici bulduğum için yeteri kadar mutlu olmuştum– Gümrük Binası’ndaki üç yıllık deneyimimi anlatmak için okurun yakasına yeniden yapıyorum. Meşhur “P.P., Bu Cemaatin Papazı” örneğine hiç bu kadar sadık kalınmamıştır. Yine de öyle görünüyor ki, sayfalarını rüzgâra bıraktığında yazar, kitabını bir kenara atacak ya da onu bir daha eline almayacak çoğunluğa değil de, onu okul arkadaşlarından ya da hayat arkadaşlarının çoğundan daha iyi anlayacak olan azınlığa hitap etmektedir. Bazı yazarlar bundan daha fazlasını yaparlar; sadece ve özellikle mükemmel bir anlayış içinde olan kalbe ve zihne uygun bir şekilde hitap edebilecek öyle özel ifşaatlarda bulunurlar ki, sanki dünyanın enginliğine fırlatılan kitap, yazarın kişiliğinin ayrı

bir parçasını bulacak ve bu parçayı yazarla birliktelik içine sokarak onun varoluş döngüsünü tamamlayacaktır. Bununla birlikte, gayrişahsi konuşulduğunda bile her şeyi söylemek yakışık almaz. Fakat konuşmacı dinleyicileriyle samimi bir ilişkiye girmedikçe düşünceler donmuş, söz uyuşmuş olacağı için en yakın arkadaşımız olmasa da, sevecen ve düşünceli bir arkadaşın konuşmamızı dinlediğini hayal etmek affedilebilirdir; o zaman, doğal çekingenliğimizin buzları bu sıcak izlenim karşısında çözülür ve etrafımızı saran koşullar ve hatta kendimiz hakkında gevezelik edebiliriz; fakat yine de en derinimizdeki Ben'i örtüsünün arkasında tutmamız gerekir. Bu ölçüde ve bu sınırlar içerisinde bir yazar, bana öyle geliyor ki, ne okurun haklarını ne de kendi haklarını ihlal ederek, kendisinden bahsedebilir.

Aynı şekilde, Gümrük Binası hakkında yazdığım bu kısa anlatımın, takip eden sayfaların büyük bir bölümünün nasıl elime geçtiğini ve bu sayfalarda anlatılanların gerçekliğinin kanıtını sundukları için edebiyatta her zaman kabul edilmiş olan bir türün özelliğine sahip olduğu görülecektir. Aslında, okurla kişisel bir ilişkiye girmek kararımın kökenini, bu kitabı oluşturan en geveze ve sıkıcı hikâyelerin gerçek editörü ya da ondan birazcık daha fazlası olan biri rolünü oynamak arzumda aramak lazım, başka bir yerde değil. Ana hedefime ulaşırken, fazladan birkaç dokunuşla, aralarında yazarın da yer aldığı bazı karakterlerle birlikte, şimdiye kadar tasvir edilmemiş bir yaşam tarzının soluk bir temsilini vermek kabul edilir gibi göründü.

Doğduğum şehir olan Salem'de, bundan yarım yüzyıl öncesine kadar, yaşlı King Derby'nin zamanlarında, hareketli bir rıhtım bulunmaktaydı. Fakat bu rıhtım şimdi, çürümeye yüz tutmuş olan ahşap depolarla kaplıdır ve artık, bu hüznü uzun iskelelerin orta taraflarında bir yere hayvan derilerinden oluşan yükünü boşaltan küçük bir tekne ya da daha yakındaki bir yerine yatacak odunları boşaltan Nova Scotia yelkenlisi dışında, ticaret hayatının belirtilerine nadiren rastlanmaktadır. Rıhtım boyunca ve sıra sıra dizili binaların bulunduğu yer ile bu binaların arka tarafında, pek çok ruhsuz yılın izini taşıyarak uzanan yolun iki tarafını yabani otlar kaplamıştır. Bu yıkık dökük rıhtımın, diyeyim,

sık sık yükselen denizin altında kalan baş tarafında, ön pencere-leri bu çok canlı olmayan manzaraya ve oradan da limanın ötesine bakan, tuğladan büyük bir bina bulunmaktadır.

Çatısının en yüksek yerinde, her sabah, tam üç buçuk saat boyunca meltemin esmesine ya da havanın sakin olmasına bağlı olarak, cumhuriyetin bayrağı ya dalgalanır ya da öylece asılı durur; fakat bayrağın üzerindeki on üç adet şerit yatay değil, dikey pozisyonda durmaktadır; bu da, Sam Amca'nın burada kurulmuş olan resmî binasının askerî değil, sivil bir bina olduğuna işaret eder.

Ön cephesi, altında caddeye doğru inen geniş granit basamaklar dizisinin yer aldığı balkon destekleyen yarım düzine ahşap sütundan oluşan bir sundurmayla süslenmiştir. Girişin üstünde Amerikan kartalının muazzam bir modeli, kanatlarını genişçe açmış, göğsünün önünde bir kalkan olduğu halde havada asılı durmaktadır ve eğer doğru hatırlıyorsam, her bir pençesinde de yıldırımlardan ve dikenli tellerle sarılı oklardan oluşan bir demet bulunmaktadır. Türüne özgü olan öfkesine hâkim olamama şeklindeki alışıldık özelliğiyle bu zavallı kuş, gagasının ve gözünün yırtıcılığıyla ve tavrının genel vahşiliğiyle savunmasız bir topluluğu zarar vermekle tehdit ediyor; özellikle de bütün yurttaşları, kanatlarının gölgesine aldığı alana münasebetsizce girerlerse güvenlikleri konusunda dikkatli olmaları yönünde uyarıyor gibi görünüyordu. Bununla birlikte, o ne kadar şirret görünürse görünsün, tam da şu anda pek çok kişi, bağrının kuştüyü bir yastığın bütün yumuşaklığına ve sıcaklığına sahip olduğunu düşünerek federal Kartal'ın kanatları altına sığınmaya çalışmaktadır. Fakat bu Kartal keyfinin en yerinde olduğu zamanlarda bile öyle büyük bir şefkate sahip değildir ve er ya da geç –çoğu zaman geç olmak yerine tez bir zamanda– bir pençe darbesiyle, gagasının dokunuşuyla ya da dikenli teller sarılı oklarıyla acı veren bir yara açarak yavrularını fırlatıp atmaya yatkındır.

Yukarıda tarif ettiğimiz binanın –burayı hemen limanın Gümrük Binası olarak da isimlendirebiliriz– etrafını çevreleyen kaldırımın yarıkları arasında büyüyen çimler, buranın son za-

manlarda işleri nedeniyle gidip gelen kalabalık tarafından çiğnenmediğini gösteriyor. Bununla birlikte, yılın bazı aylarında, sabah saatlerinde işlerin çoğunlukla canlandığı da görülür. Bu tür fırsatlar, yaşlı yurttaşlara o dönemi; yani İngiltere ile yapılan son savaş öncesinde, Salem'in başı başına bir liman olduğu, şimdi olduğu gibi New York ya da Boston'daki güçlü ticaret dalgasını gereksizce ve farkına varmadan ticari girişimleriyle şişirirlerken, buradaki limanı harap olmaya terk eden kendi tüccarları ve gemi sahipleri tarafından hakir görülmediği dönemi hatırlatabilir. Genellikle Afrika ya da Güney Amerika'dan üç ya da dört geminin geldiği ya da bu yerlere doğru hareket etmek üzere oldukları böyle sabahlarda, granit merdiven basamaklarını hızlıca inip çıkan sık adımların sesleri duyulur. Burada, tam limanda, kolunun altındaki rengi kararmış kutuda gemi evraklarını taşıyan, teninin rengi denizde kızıla dönmüş bir gemi kaptanıya, o daha kendi karısıyla selamlaşmadan selamlaşabilirsiniz. Yine buraya, şimdi tamamlanmış olan seyahatle ilgili projesinin kolayca altına dönüştürülebilecek mallarla mı sonlandığı ya da hiç kimsenin onu kurtarmak zahmetine katlanmayacağı bir sürü işe yaramaz eşya yığınının altında mı gömülüp kaldığıyla ilgili düşüncelerinin seyrine göre; neşeli, hüznünlü, nazik ya da somurtkan bir halde gemi sahibi de gelir. Burada, aynı şekilde, bir yavrukurdun kanın tadını alması gibi ticaretin tadını alan ve bir değirmen havuzunda oyuncak gemiler yüzdürse daha iyi olacakken, şimdiden efendisinin gemilerinde maceraya atılmaya hazır olan zeki ve genç memuru da –alını kırışmış, gür sakallı, kaygıdan yorgun düşmüş bir tüccarın tohum halı– görürüz. Bu sahnede yer alan diğer bir figür, gemiye çıkmak için kendisine bir hamî arayan denizci ya da denizden henüz dönmüş, beti benzi solgun ve dermansız bir halde hastaneye gitmek için izin belgesi almaya çalışan bir başka denizcidir. Britanya eyaletlerinden yakacak odun getiren köhne küçük yelkenlilerin kaptanlarını da unutmamalıyız; Yankilere özgü uyanıklığa sahip olmayan, ama gittikçe kötüleşen ticaretimize hiç de azımsanmayacak bir katkıda bulunan kaba saba görünümlü bir denizci topluluğu.

Bütün bu kişileri, grubu çeşitlendirmek için diğerleriyle bir araya getirin; şimdilik, Gümrük Binası'nı, bir zamanlar olduğu gibi, hareketli bir sahne haline getirmiş olursunuz. Bununla birlikte, çoğunlukla basamakları çıkarken, eğer yaz zamanına denk gelmişseniz girişte, kışa ya da kötü havalara denk gelmişseniz kendilerine ayrılan odalarında, arka ayaklarını duvara yasladıkları eski tarz sandalyelerinde oturmuş halde bir dizi saygıdeğer simayı fark edersiniz. Bunlar çoğu zaman uyuklamaktadırlar; fakat ara sıra hep birlikte konuşma ve horlama arası çıkan hasta seslerle ve hayır kurumlarında yaşayan insanlara ve karınlarını doyurmak için yardımlara ya da tekellerine aldıkları işlere veya kendi bağımsız faaliyetlerini gerektirmeyen herhangi bir işe muhtaç olanlara özgü o uyuşuklukla sohbet ettiklerini de işitilebilirsiniz. Bu yaşlı beyefendiler –gümrüğün kabul bürosunda Matta gibi oturan, fakat oturdukları yerden onun gibi havarice getir götür işleri için çağrılmaları pek muhtemel olmayan– Gümrük Binası'nın memurlarıydılar.

Bundan başka, ön kapıdan girdiğinizde sol kolda, hemen hemen 5 metre kare genişliğinde yüksek tavanlı oda ya da ofis benzeri bir yer bulunmaktadır. Buranın kemerli pencerelerinden ikisi bahsettiğimiz harap limana, üçüncüsü ise dar bir sokağa ve Derby Street'in bir bölümüne bakmaktadır. Bu pencerelerin üçü, kapılarının etrafında, genellikle, Wapping bölgesindeki limanı uğrak yerleri haline getirmiş olan, gülen ya da dedikodu yapan yaşlı denizcilerden ve diğer liman farelerinden oluşan kalabalıkların yer aldığı bakkal dükkânlarına, tuğla imalathanelerine, denizcilik malzemesi satan dükkânlarla ve tedarik malzemesi satan yerlere bakar. Odayı örümcek ağları kaplamış ve eskimiş boyasının rengi kararmıştır; zemini, uzun zamandır kullanılmayan yerlere yapıldığı tarzda koyu renkli kum serpilmiştir; mekânın bu ihmal edilmiş durumundan buranın, bir kadının, süpürge ve fırça gibi sihir malzemeleriyle çok az uğradığı bir yer olduğu sonucunu çıkarmak zor değildir. Eşya olarak ise kocaman bacalı bir soba, yanında üç ayaklı bir tabure duran çam ağacından yapılmış bir masa, iki ya da üç adet son derece yıpranmış olan ve sağlam görünme-

yen ahşap arkalklı sandalye bulunmaktadır; bu arada, bazı raf- larında yirmi ila kırk kadar Kongre Yıllıkları ciltlerinin ve gelir vergisi kanunlarını içeren koca bir cildin yer aldığı kütüphaneyi de unutmayalım. Tavanı delerek inen teneke bir boru, binanın diğer yerleriyle sesli iletişimi sağlamaya yaramaktadır. Burada, altı ay kadar önce, odanın bir ucundan diğerine gidip gelen ya da dirseklerini masaya dayayarak uzun bacaklı tabureye oturmuş halde, gözleri sabah gelen gazetenin sütunlarında bir aşağı bir yukarı dolaşan ve seni –saygıdeğer okur– güneşin Old Manse’in batıya bakan tarafındaki söğüt dalları arasından çok hoş bir şekilde ışıklarını yaydığı o cıvıl cıvıl küçük ofise buyur eden aynı kişiyi görürdün. Fakat şimdi, onu bulmak için oraya gitseydin, bu New Yorklu demokrat memuru boşuna sormuş olacaktın. Bir reform süpürgesi onu ofisinin dışına süpürdü ve daha değerli bir selef onun saygınlığını takınıp onun maaşını cebine indirmeye başladı bile.

Bu eski Salem kasabası –hem çocukluğumda hem de olgunluk yaşlarımda buradan çok uzaklarda yaşamış olsam da, benim doğduğum yer– duygularımın üzerinde bir etkiye sahiptir ya da sahip oldu; ama burada yaşadığım zamanlarda, bunun gücünü hiç hissetmemiştim. Aslında, fiziksel görünümü dikkate alındığında; ağırlıklı olarak neredeyse hiçbiri mimari güzelliğe sahip olma iddiasında olmayan ahşap evlerle kaplı düz, engebesiz arazisiyle; ne pitoresk ne de eski tarzda çekiciliğe sahip olan, sadece yavan görünen intizamsızlığıyla; bir ucunda Gallows Hill ve New Guinea bulunan, diğer ucunda da düşkünle- revî görünen yarımaddenin tamamı boyunca miskinçe zaman geçiren uzun ve uyuşuk caddesiyle, doğduğum kasabanın özellikleri böyle olunca, dağınık bir satranç tahtasına duygusal bir bağlılık geliştirmek çok daha makul olurdu. Yine de, başka bir yerde her zaman daha mutlu olmama rağmen, içimde Eski Salem’e yönelik bir duygu taşıyorum; daha iyi bir sözcük bulamadığım için bu duygunun içeriğini sevgi olarak adlandırmak zorundayım. Bu duygu, muhtemelen, ailemin onun toprağına saldığı derin ve eski köklerden ileri gelmekte. Benim soyadımdan gelen Britanya kökenli ilk göçmenin, o zamanlar ormanla çev-

rili yabancı bir yerken şimdi bir şehir haline gelmiş olan bu yerde görülmesinin üzerinden yaklaşık iki yüz yirmi beş yıl geçti. Onun torunları burada doğdular ve öldüler; fani bedenleri toprağa öyle bir karıştı ki, onun hiç de küçük olmayan bir bölümü zorunlu olarak, kısa bir zaman dilimi için de olsa, yürürken caddelerinde gezdirdiğim fani bedenime çok benziyor olmalı. Dolayısıyla, kısmen, bahsettiğim bağlılık, toprağın toprağa duyduğu ruhu okşayan cana yakınlıktan ibarettir. Hemşerilerimden pek azı bunun ne olduğunu bilebilir; belki de, bitkileri bir yerden alıp başka bir yere dikmek daha iyi bir şey olduğu için bunu, bilinmesi arzu edilen bir şey olarak görmeye de ihtiyaçları yoktur.

Fakat bu duygunun, aynı şekilde, manevi bir özelliği de var. Bu ilk atanın, aile geleneği gereği karanlık ve koyu bir ihtişama bürünmüş olan görüntüsü, hatırlayabildiğim kadar eski bir zamandan beri benim çocukluk muhayyilemde mevcuttu. Bu görüntü hâlâ gözümün önündedir ve bende geçmişe yönelik olarak evimde hissetme duygusu yaratır, ki kasabanın şimdiki haline bakıp da bu duyguyu yaşadığımı iddia edemem. Bana öyle geliyor ki ağırbaşlı, sakallı, siyah pelerinli ve ucu çan kulesi gibi sivri şapkalı bu ata –*İncil*'i ve kılıcıyla öyle erkenden gelmiş ve el değmemiş bu caddeyi büyük bir ciddiyetle adımlamış; savaş ve barış insanı olarak çok önemli bir kişi haline gelen bu ata– nedeniyle, burada yaşamaya yönelik güçlü bir iddiaya sahibim; bu iddia, ismi ara sıra telaffuz edilen ve yüzü neredeyse bilinmeyen biri olarak kendi adıma öne süreceğim iddiadan daha güçlü bir iddiadır. O bir askerdi, yasa koyucuydu, hâkimdi; o, kilisede sözü dinlenen biriydi; hem iyi hem de kötü, bütün Püriten özelliklere sahipti; o, aynı şekilde, onu hâlâ tarihlerinde hatırlayan ve onun, çok sayıda olmasına rağmen, daha iyi eylemleriyle ilgili herhangi bir kayıttan daha uzun süre hayatta kalan ve korkulmaya devam edilecek, kendi mezheplerinden bir kadına yönelik insafsız sertliğiyle ilgili bir eylemini anlatan Quakerların şahitlik ettikleri gibi, acımasız bir işkenceciydi. Oğlu da onun işkenceci ruhunu miras aldı; cadıların öldürülmesinde kendisini gözle görülebilecek şekilde öne çıkardı

ve haklı bir şekilde söylenebilir ki onların kanı onun üzerinde bir leke olarak kaldı. Aslında, bu leke o kadar derin ki, eğer tamamen un ufak olup toz haline gelmedilerse, Charter Street'teki mezarlıkta yatan kuru yaşlı kemikleri bu lekeyi hâlâ koruyormalı. Benim bu atalarımın nedamet getirmeyi ve zalimlikleri nedeniyle Tanrı'dan af dilemeyi akıllarından geçirip geçirmediklerini ya da başka bir varoluş halindeyken, şimdi, onların ağır sonuçları altında inleyip inlemediklerini bilmiyorum. Her ne olursa olsun, bu satırların yazarı ve onların temsilcisi olarak ben, bu vesileyle, onların adına bu utancı üzerime alıyorum ve bu günahların onların üzerlerine yüklediği her türlü lanetin –bunu hem duyduğum hem de bu soyun kasvetli ve talihsiz durumu, pek çok yıl geriye gidildiğinde, böyle bir şeyin var olduğunu ortaya koyduğu için– şimdi ve bundan sonra kalkması için dua ediyorum.

Yine de, hiç şüphesiz bu ciddi ve çatık kaşlı Pürütenlerden herhangi biri, üzeri saygıdeğer yosunlar ile kaplı olan aile ağacının yaşlı gövdesinin ana dalının, bunca yıl sonra en tepesinde benim gibi işe yaramaz birini doğurmuş olmasını oldukça yeterli bir ceza olarak düşünürdü. Benim değer verdiğim hiçbir amacı övgüye değer görmezlerdi; herhangi bir başarıyı da –eğer, aile ilişkilerinin ötesinde, hayatım başarıyla parıldamışsa– kesinlikle küçük düşürücü görmeseler bile, değersiz kabul ederlerdi. “O da kim?” diye fısıldar büyükbabalarımın birinin gri gölgesi bir diğerine. “Hikâye kitapları yazar! Ne biçim bir iş bu böyle – Tanrı'yı yüceltmek ya da yaşadığı günde ve ait olduğu nesilde insanogluna hizmet etmek için tutulan nasıl bir yol bu böyle? Bu olabilir mi? Bu yozlaşmış adam bir kemancı olsa da olurmuş!” Büyükbabalarımın zamanın uçurumunu aşarak bana düzdükleri övgüler böyleydi; yine de, beni istedikleri kadar küçümsesinler, onların kişiliklerinin güçlü çizgileri benim kişiliğime karışmıştı.

Kasabanın bebeklik ve çocukluk çağlarında, bu iki ağırbaşlı ve enerjik adam tarafından derine dikilen bu soy, yaşamını hep burada sürdürdü. Her zaman saygınlığa sahipti ve bildiğim kadarıyla tek bir değersiz üyesi nedeniyle itibarına leke sürülme-